

жихме. Никога до сега това не бѣше се случвало съ нея, цѣлъ день да я нѣма у дома! Върна се вечерѣта. Върна се капнала отъ умора.

— Кжде бѣше, бабо? — запитахме я всички изведнажъ. Тя мълчи и ме гледа насмѣшливо.

— Кжде ходи цѣлъ день, — запитахъ я азъ.

— Кжде, да видя твоя змей, хитрецо, — рече баба и се змсѣ. — Брей, никой не бѣше ме уплашилъ, а ти го направи това... Змей каже, огненъ змей, гълта децата!.. Па де да зная, чухъ реве — тю-ту-у-у, тю-тю-у-у... Па станахъ днесъ, та хайде, хайде по гласа му, а то... Дяволската желѣзница!.. Машината ревѣла!... Скоро скоро и вие ще я видите, — обърна се баба ми къмъ помалкитѣ и се засмѣ...

Александъръ Майски

Л Ъ Т О

Слънчевото лѣто
кой ли го забравя?
Всѣкиму въ сърдцето
спомени оставя.

Тичаме и пѣемъ
съ босички крачета,
дружно си живѣемъ
съ сивитѣ врабчета.

Колко свѣтла радостъ
пръска по земята,
съ колко много сладостъ
кжсаме цвѣтята!

Въ гжстата горица
слушаме славея,
въ бистрата рѣчица
кжпемъ се, лудѣемъ.

Веселото лѣто
кой ли го забравя?
Всѣкиму въ сърдцето
спомени оставя.

Ненчо Савовъ

